

ukazovati nam sme vsaka župnikova kuharica, in naj se človek ne bi jezill!»

Rošer se je našmejal, toda pritrdil Zorku, a Nemeč je zmajal z glavo in vprašal resno:

»Torej vi niste zadovoljni s svojim stanom?»

»Zadovoljen? Ob takih prenapetih strogostih se je pač kesal gotovo še vsaki duhovnik, da je duhovnik.«

»Prosim, jaz ne,« je rekel Nemeč strogo. »In ko bi mi prišlo le enkrat na misel kesanje ali take besede, kakršne govorite vi, bi takoj raz sebe vrgel črno suknjo in ovratnik, ker se ne bi smatral vrednega, da ju nosim.«

Kaplan je zardel ter se ugriznil v ustnice in dejal nekoliko boječe:

»Vi lahko govorite tako, ker ne poznate naših razmer, in ker je v vašem semenišču vse drugače.«

Nemeč mu ni odgovoril, gledal ga je le predirljivo, Zdenka pa je občudujoč uprla vanj svoje poglede.

Pod tem njenim pogledom, katerega je bolj čutil nego videl, je pobesil Nemeč svoje oči.

Voz je jel močno ropotati; prišli so bili v mesto.

(Dalje prihodnjič.)

Nedolžnost.

Nedolžnost kakor pajčolan
Dekliče lice krije ti,
Kot zvezdi dve izza megle
Očesci tvoji sijeti.

Po trgu greš . . . In častniki
Po trgu promenirajo,
S pogledi poželjivimi
Za tabo se ozirajo.

Glej . . . tukaj . . . tamkaj . . . zvezdica
Z višine jasne vtrne se,
In ktera pade, več nikdar,
Nikdar nazaj ne vrne se —.

»Kipcče, bujne prsi te?»
»»In fino rezani profil . . .«
»»»Samo, če bi obrazek njen
Tako otročji več ne bil!««

A jaz bežim izmed ljudi
In glavo si z roko podprem
In mislim misli žalostne . . .
In predse nem skoz okno zrem:

Aleksij Nikolajev.

